

Ο χρόνος κι η Ιστορία*

*του Κ. Παπατσιμούλη

Ο ήλιος μελαγχολικός κι η θάλασσα θλιμμένη
χορτάρι που έχει ξεραθεί στην πέτρα περιμένει
στάλα να πέσει από ψηλά τον πόνο να μικραίνει
και το κορμάκι το στεγνό ν αρχίσει ν ανασαίνει.

Κι η πέτρα λέει στο ξερό, χορτάρι που αργοπεθαίνει.
-Ξεράθηκες, πικράθηκες και τώρα αργοπεθαίνεις ,
μόνη θα μείνω θα θρηνώ στις απουσίας το κενό,
μείνε μαζί μου, σ αγαπώ, μην φεύγεις μην ξεμακραίνεις!

Στον πόνο τούτο τον τρανό, στον τόπο αυτόν τον ιερό,
σαν άκουσε το σ αγαπώ, η Θεία δύναμη λυγά
και λέει στα δυο της τα παιδιά.
-Χρόνε μου και ιστορία μου μαζί, ζέψτε την άμαξα αυτή
που τρέχει γρήγορα , πετά ,
φτάνει στις ιστορίας τόπους και μέρη της γνωστά.
Ρωτήστε τα δέντρα, τα πουλιά κι ότι έχει απομείνει τώρα πια,
στον τόπο αυτόν τον ιερό, που έχει στερέψει το νερό
πώς είναι τόσο θλιβερό , κάποιο της πέτρας σ αγαπώ;

Ζεύουν την άμαξα τα δυό και φτάνουν στον τόπο τον ιερό.
Βλέπουν την πέτρα μοναχή, μόνη να κλαίει , να πενθεί.
μαζί και να μονολογεί:
-Όλα, έχουν χαθεί, έχουν παρθεί, στον τόπο και στη γη αυτή.
Υπάρχει άραγε στιγμή η ελπίδα να ξαναγεννηθεί;

Ρωτάει ο χρόνος ,ο πιο παλιός ,πόθεν της πέτρας ο καημός.
-Ποιός κλέφτης , ποιός λεηλατητής και ποιός βαρβαροκατακτητής,
ήρθε και στέρεψε πηγές, ήρθε κι έκλεισε φωνές,
ήρθε κι αμπάρωσε ψυχές, ήρθε και γέμισε σκιές,
ήρθε και άνοιξε πληγές, κι έφτιαξε κάστρα φυλακές,
ξέρανε χόρτα , φυλλωσιές, χάθηκαν, κρυμμένες του έρωτα φωλιές,
ήρθε κι έκρυψε το φως που πρώτος έδωσε,
αυτός ο τόπος ο ιερός,

-Ποιός κλέφτης , ποιός λεηλατητής, και ποιός βαρβαροκατακτητής..
άφησε πέτρα μοναχή μέσα στην λύπη να θρηνεί!!

Κι ο χρόνος , πιάνει τους κύκλους του ,τους γυρνά
και φτάνει πίσω και μετρά ,σημάδια ,στης ιστορίας τα χαρτιά.
-Κοίταξε ιστορία μου σοφή ,ας ξεφυλλίσουμε μαζί,
κοίτα σημάδια στο χαρτί.
Πόσες φορές στον τόπο αυτό, πέρασε βάρβαρος, άπιστος σκληρός.
Κι όμως, ο τόπος αυτός ο ιερός, πάντα στεκότανε ορθός ,
πάντα περήφανος , σοφός, μαχητικός και δυνατός,

πάντα στεκότανε ορθός.

Κι έρχονται εκείνες οι στιγμές που τρέχουν νεράκια στις πηγές
χορτάρια γίνονται οι καλάμιές κι οι πέτρες δεν μένουν μοναχές
που απλώνουν ξανά οι φυλλωσιές, και μέσα χτίζονται φωλιές,
ήλιος και θάλασσα σε αγκαλιές και σε γιορτές σ ακρογιαλιές,
πουλιά π απλώνουν τα φτερά, ταξίδια πάνω σ όλα αυτά.

Ξέρει απ αυτές, ήρθαν πολλές φορές πίσω στο χθες
πολλές παρόμοιες στιγμές, αυτός.

αυτός ο τόπος ο ιερός.

Περήφανος, σοφός, μαχητικός και δυνατός,
πάντα στεκότανε ορθός.